

Arrest

nr. 142 848 van 8 april 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 26 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 29 april 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN CORNELIS, die *loco* advocaat W. DAMEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2008 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Verzoekers asielprocedure werd afgesloten met het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 58.970 van 31 maart 2011 waarbij aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

Op 25 mei 2009 dient de verzoeker een (eerste) aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 september 2009 dient de verzoeker een (eerste) aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 april 2010 dient de verzoeker een tweede aanvraag in overeenkomstig artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 augustus 2011 wordt de eerste aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 3 oktober 2011 dient de verzoeker een tweede aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in. De burgemeester van de stad Antwerpen beslist op 20 juni 2013 om deze aanvraag niet in overweging te nemen.

Op 7 november 2012 wordt verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard.

Op diezelfde datum wordt de tweede aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Er wordt op 8 november 2012 tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 januari 2013 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) ten aanzien van de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 103.818 van 30 mei 2013 de afstand van het geding vaststelt.

Op 17 april 2013 dient de verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 29 april 2013 beslist de gemachtigde om deze derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2013 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.04.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

S(...), K(...)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Inderdaad maakt betrokkene in zijn aanvraag 9ter een standaard medisch getuigschrift over gedateerd op 16/01/2013. De aanvraag werd echter ingediend op 17/04/2013, dus na de invoegintreding op 16.02.2012 van de wet van 08.01.2012, en kan bijgevolg niet anders dan onontvankelijk worden verklaard overeenkomstig art 9ter §1, 4e lid en art 9ter §3-3° van de wet van 15.12.1980, gezien het standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het

standaard medisch getuigschrift. Aangezien alle ,ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011)."

Op 29 april 2013 treft de gemachtigde tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing.

De tweede bestreden beslissing werd aan de verzoeker, tezamen met een inreisverbod en onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 10 juni 2013. Zij is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van P. F. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

S(...), K(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Togo

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

• 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd de vluchtelingenstatus en subsidiaire bescherming geweigerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 31/03/2011 (arrestnr.: 58 970)

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

□ 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten waarvan kennisname op 09/01/2013."

2. Over het voorwerp van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat de verweerder er in de nota met opmerkingen van uit gaat dat met het voorliggende verzoekschrift de nietigverklaring wordt gevorderd van drie onderscheiden beslissingen, met name de beslissing van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, de beslissing van 29 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van 29 april 2013 tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot afgifte van een inreisverbod werden in één akte, onder de vorm van een bijlage 13sexies onder de titel *"bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod"*, aan de verzoeker ter kennis gebracht. Dit neemt echter niet weg dat het om twee onderscheiden rechtshandelingen gaat.

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert de beslissing tot verwijdering immers als *"de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vast stelt en een terugkeerverplichting oplegt"*. In artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt het inreisverbod gedefinieerd als *"de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering"*.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissingen, bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Aangezien in artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet wordt gesteld dat het inreisverbod een beslissing is “die kan samengaan” met een beslissing tot verwijdering, blijkt dat het om afzonderlijke beslissingen gaat.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG). Artikel 11 van deze richtlijn legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen.

Al gaat het in deze twee gevallen om een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod, waarvan met de bestreden beslissingen overigens toepassing is gemaakt aangezien werd vastgesteld dat de verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan doordat hij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, neemt dit niet weg dat een afzonderlijke beslissing voor het opleggen van een inreisverbod moet worden genomen. Er moet dus zowel een beslissing tot verwijdering als een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod worden genomen, waarbij het weliswaar mogelijk is deze twee beslissingen in éénzelfde document, zoals ook hier het geval is, aan de betrokkene ter kennis te brengen.

De beslissing houdende het inreisverbod is dan ook volstrekt te scheiden van de beslissing tot verwijdering (RvS 26 juni 2013, nr. 227.898; RvS 26 juni 2013, nr.227.900). Bijgevolg is de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk af te splitsen van de in diezelfde akte opgenomen beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/69, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de beslissing te vermelden waartegen het beroep gericht is.

Het voorwerp van het beroep zoals in het verzoekschrift wordt aangeduid bepaalt de grenzen van de rechtsstrijd en van de vernietiging die door de Raad eventueel kan worden uitgesproken. Een nauwkeurige omschrijving van het voorwerp is aldus van kapitaal belang voor het verloop van het geding (R. STEVENS, Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, 2.procesverloop, in J. DUJARDIN, I. OPDEBEEK, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE (ed.), Administratieve Rechtsbibliotheek (algemene reeks nr. 10), Brugge, Die Keure, 2007, 56).

De omvang van een annulatieberoep moet in de eerste plaats worden bepaald aan de hand van de inhoud en de bewoordingen van het inleidend verzoekschrift (RvS 27 januari 2004, nr. 127 436).

De rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is inquisitoriaal. Om uit te maken welke overheids-handelingen een verzoeker definitief uit het rechtsverkeer beoogt te doen verdwijnen, moet de

Raad niet enkel acht slaan op het voorwerp aangeduid in het verzoekschrift, maar kan hij ook nagaan welk resultaat de verzoekende partij beoogt te bereiken. Bij dat nazicht kunnen als relevante gegevens in aanmerking worden genomen: het belang waarop de verzoekende partij zich beroept, alsook en vooral de middelen die zij aanvoert, met name namelijk de vraag op welke rechtshandeling zij zinvol betrokken kunnen worden (cf. RvS 29 september 2003, nr. 123.578).

In casu heeft de verzoeker het voorwerp van het beroep in het onderliggende verzoekschrift als volgt omschreven:

“Bestreden beslissingen:

Verzoeker vordert nietigverklaring van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 29/04/2013, ter kennis gebracht aan verzoeker dd. 10/06/2014, waarbij de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 onontvankelijk verklaard werd (‘eerste bestreden beslissing’).

Verzoeker vordert tevens de nietigverklaring en schorsing van het bijhorende bevel om het grondgebied dagen te verlaten dd. 29/04/2013, ter kennis gebracht aan verzoeker dd. 10/06/2014, waarbij aan verzoeker het bevel wordt opgelegd om binnen de 30 dagen het land te verlaten (‘tweede bestreden beslissing’).”

In de verdere uiteenzetting van het verzoekschrift omschrijft de verzoeker zijn procesbelang als volgt:

“Verzoeker heeft een onmiskenbaar belang bij vernietiging van de eerste bestreden beslissing, nu zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen ten onrechte onontvankelijk werd bestempeld. Verwerende partij heeft bijgevolg geen onderzoek gevoerd naar de medische problematiek van verzoeker, hoewel er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging om medische redenen gelet op zijn ernstige gezondheidstoestand.

Verzoeker heeft eveneens een onmiskenbaar belang bij vernietiging en schorsing van de tweede bestreden beslissing. Verzoeker kreeg immers een bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de bestreden beslissing ten uitvoer wordt gelegd, loopt hij het risico naar zijn herkomstland te worden gerepatriëerd. Verzoeker heeft echter een ernstige gezondheidsproblematiek, waarvoor geen toegankelijke verzorging voorhanden is in zijn land van herkomst. Het staat dan ook vast dat verzoeker een onmiskenbaar belang heeft bij de schorsing en vernietiging van de tweede bestreden beslissing.”

In het petitum wordt gevraagd het verzoekschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg *“de vernietiging uit te spreken van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dd. 4/06/2013, ter kennis gebracht aan verzoeker op 10 juli 2014, waarbij de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt en het bijhorende bevel om het grondgebied te verlaten” en “Het verzoek tot nietigverklaring en schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 29/04/2013, ter kennis gebracht aan verzoeker op 10 juli 2014 ontvankelijk en gegrond te verklaren en diens gevolgde de schorsing en vernietiging te horen uitspreken.”*

De Raad stelt dan ook vast dat het verzoekschrift duidelijk is, in die zin dat slechts van twee beslissingen de nietigverklaring wordt gevorderd, dit is enerzijds de beslissing van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt bevonden en anderzijds de beslissing van diezelfde datum waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd. Uit niets blijkt dat het verzoekschrift tevens gericht zou zijn tegen het inreisverbod van 29 april 2013, te meer daar tegen het inreisverbod ook geen enkele inhoudelijke kritiek of geen enkel middel wordt aangevoerd.

Ter terechtzitting hiermee geconfronteerd, stelt de advocaat van de verzoeker dat het ook de bedoeling was om het inreisverbod van 29 april 2013 aan te vechten, doch de Raad merkt op dat het verzoekschrift de grenzen van de rechtsstrijd vastlegt. Er kan dan ook niet worden toegelaten dat de verzoeker zijn vordering eerst ter terechtzitting uitbreidt.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de onderhavige vordering enkel gericht is tegen de beslissing van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt bevonden en tegen de beslissing van diezelfde datum waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

2.3. Waar de verweerder in de nota met opmerkingen aangeeft dat er onvoldoende samenhang bestaat tussen de drie onderscheiden bestreden beslissingen, is de exceptie dan ook zonder voorwerp. De

advocaat van de verweerder stelt ter terechtzitting overigens niet te volharden in de exceptie betreffende het gebrek aan samenhang.

3. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

4. Over de ontvankelijkheid van het beroep inzake de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 08.11.2012 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.”

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Het ‘belang’ wordt door de wet niet nader omschreven. De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandelingen en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan de verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

De tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 7, eerste lid luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Uit deze bewoordingen blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt daar hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. De gemachtigde licht verder toe dat aan de verzoeker de vluchtelingenstatus alsook de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 58.970 van 31 maart 2011. Deze vaststellingen zijn in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier en zij worden door de verzoeker ook niet betwist. De verweerder zal, gezien zijn gebonden bevoegdheid ter zake, derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders kunnen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw en op grond van dezelfde niet betwiste feitelijke vaststellingen, aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan de verzoeker in principe dan ook niet tot nut strekken.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoeker dat er geen sprake is van een gebonden bevoegdheid als de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet positief beantwoord wordt, waarbij zij verwijst naar de kritiek betreffende de eerste bestreden beslissing: er zou bij de beoordeling van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ten onrechte geen rekening zijn gehouden met een later medisch attest.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoeker, door te verwijzen naar zijn kritiek betreffende de beslissing van 29 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt bevonden, nog niet aantoonde in welk opzicht een gebeurlijke vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten hem tot voordeel zou kunnen strekken, gelet op de gebonden bevoegdheid

waarover de gemachtigde ter zake beschikt. De Raad wijst er op dat de eerste bestreden beslissing, die de ontvankelijkheid van een medische verblijfsaanvraag betreft, geen enkele invloed heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoeker. Ook het louter indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen verblijfsrechtelijke gevolgen. De eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft dan ook geenszins tot gevolg dat aan de verzoeker enig verblijfsrechtelijk voordeel toe zou komen derwijze dat er niet langer sprake zou zijn van een gebonden bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Bovendien zal hierna blijken dat de kritiek ten aanzien van de eerste bestreden beslissing niet gegrond is.

De verzoeker toont dan ook niet aan, in de hierboven beschreven omstandigheden en gelet op de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde ter zake, enig voordeel te kunnen bekomen uit een eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker doet niet blijken van het rehtens vereiste belang bij het beroep, in de mate dat het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 april 2013 (cf. RvS 10 maart 2015, nr. 11.127 (c)).

De exceptie is gegrond.

Het beroep, gericht tegen de beslissing van 29 april 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten, is niet ontvankelijk

Gelet op de onontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, kan het middel dat tegen deze beslissing is gericht niet onderzocht worden.

Het beroep is enkel ontvankelijk wat betreft de eerste bestreden beslissing, hierna *‘de bestreden beslissing’* genoemd.

5. Onderzoek van het beroep aangaande de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

5.1. De verzoeker voert tegen de boven vermelde beslissing het volgende middel aan:

“schending van artikel 9ter, §3, 3° en 9ter, §1, 4de lid van de Vreemdelingenwet; schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

De bestreden beslissing houdt voor dat het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen dd. 15/04/2013 onontvankelijk zou zijn (stuk 1).

Verwerende partij verwijst hierbij in de motivering naar art. 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, hetwelk stelt dat de aanvraag onontvankelijk dient te worden verklaard indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Laatstgenoemd wetsartikel bepaalt dat het medisch getuigschrift niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag.

De bestreden beslissing houdt voor dat het standaard medisch attest niet beantwoordt aan bovenstaande voorwaarde en dat bovendien geen enkel ander medisch attest werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch attest.

Verzoeker erkent dat het eerst ingediende standaard medische attest dateert van 16/01/2013 en dat zijn aanvraag – hoewel opgesteld dd. 15/04/2013 - slechts verzonden werd dd. 17/04/2014, zodat de termijn van 3 maanden overeenkomstig toepassing van artikel 54 Ger. W. reeds 1 dag verstreken was.

Nochtans werd een recent standaard medisch attest toegevoegd aan het dossier. Er werd immers door Dokter P. D(...) dd. 10/07/2013 een nieuw medisch attest opgesteld teneinde verwerende partij toe te laten een zo recent mogelijk beeld van de medische problematiek van verzoeker te kunnen vormen (stuk 6). Dit medisch attest werd door de raadsman van verzoeker per aangetekend schrijven dd. 12/07/2013 opgestuurd ter attentie van verwerende partij (stuk 5). Verwerende partij heeft derhalve ten onrechte de zaak onontvankelijk bestempeld en had het verzoekschrift van verzoeker dan ook inhoudelijk moeten behandelen.

Daar wel degelijk een recent standaard medisch attest werd bijgevoegd lopende de procedure, kon het verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen niet onontvankelijk worden verklaard louter omwille van het ontbreken van een recent medisch attest.

Verzoeker acht de schending van artikelen 9ter, §3, 3° juncto artikel 9ter, §1, 4de lid van de Vreemdelingenwet dan ook bewezen en vraagt Uw zetel dan ook de bestreden beslissing te vernietigen."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* wordt in de motieven verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 9ter, §3, 3° en 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift ouder is dan drie maanden. De gemachtigde benadrukt verder dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld dienen te zijn op het ogenblik van het indienen van de initiële aanvraag. Deze redengeving is pertinent en draagkrachtig en zij laat de verzoeker toe te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt derhalve niet.

De verzoeker voert tevens de schending aan van de artikelen 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Hoewel de verzoeker erkent dat het eerst ingediende standaard medisch getuigschrift gedateerd is op 16 januari 2013 zodat het één dag te oud is, meent de verzoeker dat zijn aanvraag ten onrechte onontvankelijk werd verklaard omdat hij per aangetekend schrijven van 12 juli 2013 nog een nieuw medisch attest, gedateerd op 10 juli 2013, overmaakte aan de diensten van de verweerder zodat lopende de procedure wel degelijk een recent standaard medisch getuigschrift werd overgemaakt.

Uit verzoekers betoog blijkt dat dan ook dat hij niet zozeer de formele motivering van de bestreden beslissing viseert, doch dat hij stelt dat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet correct zijn. De werkelijke strekking van het middel behelst dan ook een schending van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het kader van de tevens aangevoerde schending van de genoemde bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het middel wordt vanuit deze optiek onderzocht.

Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

*"§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid"*

Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 9ter, §1, vierde lid van diezelfde wet, dat luidt als volgt:

"Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling"

Er dient op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij het nemen

van haar beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de samenlezing van de artikelen 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat aan de volgende cumulatieve voorwaarden voldoet:

1. Het moet een standaard medisch getuigschrift zijn.
2. Het medisch getuigschrift mag niet ouder zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en dit getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De Raad merkt op dat uit artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door artikel 178 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I), duidelijk blijkt dat het door de vreemdeling "*bij zijn aanvraag*" voorgelegde standaard medisch getuigschrift moet voldoen aan de voorwaarden voorzien bij artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, waaronder dus de voorwaarde dat het niet ouder mag zijn dan drie maand voorafgaand aan de aanvraag. Het betreft een bij de wet voorziene documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die moet worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, te dezen dus op 17 april 2013 (cf. RvS 6 november 2012, nr. 221.269; RvS 4 juli 2012, 220.173; RvS 30 juni 2011, nr. 214.351).

Het wordt niet betwist dat de aanvraag is ingediend op 17 april 2013 en dat het bij deze aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift dateert van 16 januari 2013, zodat op goede gronden werd vastgesteld dat het ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn aanvraag geen ander standaard medisch attest voegde dan het attest van 16 januari 2013, kon de gemachtigde bijgevolg niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Waar de verzoeker verwijst naar het standaard medisch attest van 10 juli 2013, aan de verweerder overgemaakt per aangetekend schrijven van 12 juli 2013, merkt de Raad op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Zoals de verzoeker stelt, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 12 juli 2013 een nieuw standaard medisch getuigschrift overmaakte aan de diensten van de gemachtigde. Dit is echter na het treffen van de thans bestreden beslissing op 29 april 2013 zodat meteen vast staat dat het medisch attest niet ten nuttigen tijde werd overgemaakt. Aangezien de gemachtigde er op datum van de bestreden beslissing geen kennis van had en ook onmogelijk van kon hebben, kon hij dan ook geen rekening houden met het standaard medisch attest van 10 juli 2013.

Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt niet voor. Evenmin werd artikel 9ter, §1, vierde lid, of artikel 9ter §3, 3° van de vreemdelingenwet geschonden.

Het middel is ongegrond.

6. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE